

N a j v y š š í s ú d rekurz žalobníka, v ktorom uplatňoval, že o termíne odvolacieho pojednávania nebol uvedený, zamietol.

D ô v o d y.

Podľa plnomocenstva pripojeného k spisom poveril žalobník svojim zastupovaním v tejto veci Eugena K., advokátskeho solicítatora v M. Zo spisov nejde najavo, že by Eugen K. bol býval zbavený zastupovania alebo sa ho vzdal. Tento vykázaný zástupca žalobníka bol na pojednávanie konané dňa 20. júla 1937 pred odvolacím súdom riadne predvolaný — podľa doručenky dňa 21. júna 1937 —, ale podľa zápisnice sa na toto pojednávanie nedostavil. Právom bolo preto odvolanie podľa § 510 Osp. — keďže sa žalobník nedostavil — odmietnuté.

Čís. 16441.

Ak zamestnávateľ udelil zamestnancovi po nemoci zdravotnú dovolenú, nemôže ho pozdejšie predčasne prepustiť z dôvodu, že pripočítajúc dobu zdravotnej dovolenej trvala prekážka v práci, spôsobená nemocou, po dobu, ktorá podľa § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. je dôvodom pre predčasné prepustenie zamestnanca.

(Rozh. z 20. októbra 1937, Rv III 735/37.)

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol u žalovaného rádu od 1. mája 1935 ako lekárnický pomocník; dňa 19. septembra 1936 ochorel a keď sa po nemoci dňa 9. novembra 1936 hlásil, udelil mu prior Benedikt B. zdravotnú dovolenú do konca novembra 1936; ale keď sa 30. novembra 1936 hlásil do práce bolo mu listom sdelené, že je prepustený na základe § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. — Žalobou domáhal sa, aby žalovaný rád zaviazaný bol zaplatiť mu plat a pomernú náhradu za nevybranú dovolenú na dobu do uplynutia zákonnej výpovednej lehoty (do 31. marca 1936). — Žalovaný rád namietal, že zrušenie pracovného pomeru na základe § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. stalo sa po práve, lebo žalobník bol nemocný viac ako 14 dní dlhšie, než mu prisluchal plat; práceschopný bol už dňa 9. novembra 1936, mal tedy ihneď nastúpiť službu, on to však neučinil a tvrdil, že podľa zákona má nárok na 10týždňové liečenie, ktorá lehota dňa 9. novembra 1936 ešte neuplynula; žalovaná strana domnievajúc sa, že toto tvrdenie žalobníka je pravdivé, prejavilo mu ústami priora Benedikta B., že ak mu zákon dáva právo na tak dlhé liečenie, aby použil svojho práva, lebo žalovaná strana nechce ho o toto právo pripraviť. Žalobník však hoci bol medzitým — a to dňa 21. novembra 1936 — opätovne uznaný za práceschopného, tohoto dňa a ani keď už dňa 28. novembra 1936 plynula 10týždňová lehota odo dňa jeho onemocnenia, prácu u žalovanej strany nenastúpil a hlásil sa u nej len dňa 30. novembra 1936 a preto bol žalovanou stranou prepustený na základe § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

Súd prvej stolice žalobe vyhovel. Z dôvodov: Nemocenskou legitimáciou žalobníka je dokázané, že žalobník bol nemocný od 19. septembra 1936 do 9. novembra 1936 a že dňa 9. novembra 1936 bol uznaný lekármi okresnej nemocenskej poisťovne práceschopným. Listom zástupcu žalovanej strany priora Benedikta B. zo dňa 3. decembra 1936 je ďalej dokázané, že žalobník po nemoci ihneď — a to ešte dňa 9. novembra 1936 — hlásil sa u žalovanej strany do práce. Sporné bolo vlastne len to, či toho dňa žalobník dostal od žalovanej strany dovolenú do konce novembra 1936. Okolnosť túto má súd za dokázanú spomenutým listom zástupcu žalovanej strany priora Benedikta B., v ktorom je výslovne uvedené, že strany sa shodly na tom, že žalobník ostane na dovolenej celých 10 týždňov a že pri tom odhadly, že dovolená táto sa končí asi koncom novembra 1936. Žalovaná strana bráni sa tým, že toto udelenie dovolenej bolo dané žalobníkovi s jej strany len pod podmienkou, že žalobník skutočne má nárok na 10týždňové liečenie a že ho má bez ohľadu na to, či sa tej doby stane práceschopným alebo nie. Súd však toto tvrdenie žalovanej strany nemá za dokázané a naopak zo spomenutého listu má za zistené, že dohoda o dovolenej žalovanou stranou nebola ujednaná pod podmienkou, ale že bola bezpodmienečná. Na platnosti a bezpodmienečnosti tejto dohody o dovolenej nemení nič ani obrana žalovanej strany, že udeliť túto dovolenú rozhodla sa len v predpoklade, že žalobníkovi podľa zákona skutočne nárok na 10týždňové liečenie prislúcha a to bez ohľadu na to, či sa v tej dobe stane práceschopným, a že príslušné zákonné ustanovenie v tom čase ešte nepoznala, — keďže neznalosť zákona neomlúva a keďže sa o pravdivosti žalobníkovho tvrdenia, pokiaľ sa týka jeho nároku na liečebnú dobu, mohla žalovaná strana prv presvedčiť, než mu túto dovolenú udelila. Keďže žalovaná strana odhliadla od skúmania pravdivosti tohoto údajného tvrdenia žalobníkovho, konala na svoju ujmu a nemôže preto z toho vyvodzovať neplatnosť učiného rozhodnutia. Dobu od 9. novembra do 30. novembra 1936, v ktorej bol žalobník v dohode so žalovanou stranou na zdravotnej dovolenej, nemožno počítať do doby trvania prekážky v práci, spôsobenej žalobníkovou nemocou, ktorá podľa § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. je dôvodom pre predčasné prepustenie zamestnanca, a preto sa žalovaná strana nemôže s úspechom dovolávať ani okolnosti, že žalobník v tejto dobe, a to údajne 21. novembra 1936, bol už zdravý a že keď ihneď nenastúpil službu, mohol byť žalovanou stranou ihneď prepustený, ani toho, že dňa 30. novembra 1936 uplynulo už desať týždňov od počiatku nemoci žalobníka. Nemala tedy žalovaná strana dňa 30. novembra 1936 dôvodu zrušiť pracovný pomer žalobníka podľa § 21 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu prvej stolice z jeho správnych dôvodov potvrdil.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalovaného riadu zamietol.

Z d ô v o d o v :

Z obsahu dopisu ze dne 3. prosince 1936 je zřejmé, že konečně — jak dovodily nižší soudy — byla sjednána stranami d o v o l e n á do konce listopadu 1936 bez podmínek a výhrad. Když je tomu tak, jest

bez významu pro tento spor okolnost, tvrzená žalovaným konventem, že žalobce byl již dne 21. listopadu 1936 práce schopným.

Ani jinak neshledal nejvyšší soud zákonného důvodu, aby napadený rozsudek odvolacího soudu byl změněn aneb rozvázn.

Čís. 16442.

Pracovnímu soudu nenáleží rozhodovat' o spore, v ktorom sa zamestnanec domáha zaplataenia mzdy na d e d i c o c h zamestnavateľa.*)

(Rozh. z 20. októbra 1937, Rv IV 398/37.)

Na j v y š š í s ú d rozsudok krajského soudu v Ch. a k o o d v o l a c i e h o s ú d u p r e v e c i p r a c o v n é z b a v i l ú č i n n o s t i, o d v o l a c i e p o k r a č o v a n i e k o n a n é p r e d t ý m t o s ú d o m p r e p r e k á ž k u, u v e d e n ú v b o d e 1 § 180 Osp. p o d ľ a § 182 Osp. z a s t a v i l a v y s l o v i l, ž e v o d v o l a c o m p o k r a č o v a n í m á k o n a ť t e n t o k r a j s k ý s ú d a k o r i a d n y o d v o l a c í s ú d p r e v e c i o b č i a n s k e.

D ô v o d y:

Jak zřejmo ze spisů, žalobkyně zažalovala žalované jako dědice zemřelého Michala Č. o zaplacení mzdy za práce konané u tohoto právního předchůdce žalovaných.

Okresní soud v R. vyřídil tento spor jako řádný soud první stolice pro věci občanské.

K odvolání žalující strany do rozsudku soudu první stolice jednal krajský soud v Ch. v odvolacím řízení, jakož i vynesl rozsudek jako soud odvolací pro věci pracovní.

Avšak tento postup krajského soudu v Ch. jako soudu druhé stolice příčí se zákonu. Podle § 1 zákona o pracovních soudech (zákon č. 131/1931 Sb. z. a n.) jsou pracovní soudy výlučně příslušné rozhodovati jen ve sporech vzniklých z pracovního aneb služebního poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi zaměstnanci téhož zaměstnavatele. Pokud tedy jde o spor mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, předpokladem věcné příslušnosti pracovního soudu jest přímá existence pracovního poměru mezi stranami rozepře (srov. rozhodnutí Úr. sb. č. 2262). Není proto příslušným pracovní soud jako soud druhé stolice rozhodovati o sporu — jako v konkrétním případě —, mezi zaměstnancem a právními nástupci zaměstnavatelovými, totiž dědici bývalého zaměstnavatele (srov. na př. rozhodnutí Sb. n. s. č. 12316, pak Úr. sb. č. 2707, 2856 a 2918). Poněvadž jde tu o okolnost sporu překážející podle bodu 1 § 180 Osp., které jest dbáti z úřední povinnosti i za dovolacího řízení (§ 540 Osp. ve znění bodu 10 čl. III zákona č. 23/1928 Sb. z. a n.), bylo třeba rozhodnouti, jak se stalo.

*) Porov.: Sb. n. s. č. 12316, Úr. sb. č. 2262, 2707, 2856, 2918.